

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 14/06-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. mája 2006 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla a zo sudcov Ľudmily Gajdošikovej a Jána Lubyho v konaní o sťažnosti M. O., trvale bytom R., zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., so sídlom K., namietajúcej porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov vo veci vedenej pod sp. zn. 9 C 188/97 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. O. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 188/97 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Prešov p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 188/97 konal bez zbytočných prietáhov.

3. M. O. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie 25 000 Sk (slovom dvadsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Prešov p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. M. O. p r i z n á v a náhradu trov konania 6 311 Sk (slovom šesťtisíc tristojedenásť slovenských korún), ktoré je Okresný súd Prešov p o v i n n ý zaplatiť advokátke JUDr. I. R., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. decembra 2005 doručená s'ťažnosť M. O., trvale bytom R. (ďalej len „s'ťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., so sídlom K., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 9 C 188/97.

Zo s'ťažnosti vyplýva, že navrhovateľka R. Ž. podala 30. mája 1997 návrh na začatie konania o určenie neplatnosti zmluvy proti odporcovi Ing. J. Ž.. Prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 9. apríla 1998. Podaním z 9. júna 1998 právna predchodkyňa s'ťažovateľky žiadala súd o nariadenie pojednávania a navrhla vypočuť MUDr. L.. Okresný súd nariadil výsluch právnej zástupkyne predchodkyne s'ťažovateľky v mieste jej bydliska. Právna zástupkyňa právnej predchodkyne s'ťažovateľky oznámila podaním z 9. septembra 1998 okresnému súdu, že táto bola rozsudkom Okresného súdu Košice – okolie z 8. júla 1998 pozbavená spôsobilosti na právne úkony, a vzhľadom na to žiadala nariadený výsluch zrušiť. Následne s'ťažovateľka podaním zo 4. novembra 1998 oznámila okresnému súdu, že bola uznesením Okresného súdu Košice – okolie ustanovená ako opatrovníčka navrhovateľky R. Ž..

Dňa 3. decembra 1998 a 11. októbra 1999 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie. Uznesením okresného súdu z 13. októbra 1999 bol na účely vypracovania znaleckého posudku ustanovený znalec MUDr. M. F.. Podaniami z 23. novembra 2000 a 22. januára 2001 žiadala sťažovateľka ako opatrovníčka navrhovateľky okresný súd o nariadenie pojednávania. Znalecký posudok bol právnej zástupkyňi sťažovateľky doručený 25. januára 2001 s možnosťou vyjadriť sa k nemu v lehote 15 dní. Okresný súd uznesením zo 6. novembra 2001 pribral do konania znalkyňu MUDr. Ľ. B., ktorá doručila okresnému súdu znalecký posudok 5. februára 2002.

Okresný súd nariadil termín pojednávania vo veci na 20. máj 2002 a následne na 18. september 2002. Toto pojednávanie bolo odročené na 28. október 2002 z dôvodu čerpania dovolenky sudkyne.

Sťažovateľka ako opatrovníčka navrhovateľky podaním z 21. októbra 2002 oznámila okresnému súdu, že navrhovateľka R. Ž. zomrela, a preto žiadala o odročenie pojednávania nariadeného na 28. október 2002. Následne sťažovateľka ako opatrovníčka navrhovateľky na základe výzvy súdu oznámila podaním z 19. novembra 2002 okresnému súdu právnych nástupcov navrhovateľky a navrhla, aby súd konanie zastavil. Okresný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľky ako opatrovníčky navrhovateľky, aby oznámila súdu v lehote 10 dní, či jej podanie z 19. novembra 2002 je späťvzatím návrhu vo veci. Právna zástupkyňa sťažovateľky ako opatrovníčky navrhovateľky požiadala o predĺženie lehoty a následne listom z 11. augusta 2003 oznámila súdu, že jej podanie z 19. novembra 2002 nie je späťvzatím návrhu, a predložila splnomocnenie na zastupovanie právnych nástupcov po nebohej navrhovateľke, ktorými boli súrodenci nebohej vrátane sťažovateľky, pretože navrhovateľka bola bezdetná.

Okresný súd nariadil pojednávanie na 17. marec 2004, na ktorom uznesením konanie zastavil. Proti tomuto uzneseniu podali nástupcovia navrhovateľky odvolanie. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením zo 16. augusta 2004, ktorým zrušil uznesenie okresného súdu a vec vrátil na ďalšie konanie. Následne okresný súd uznesením z 3. novembra 2005 prerušil konanie do právoplatného ukončenia dedičského konania

vedeného na Okresnom súde Košice - okolie. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka ako jedna z právnych nástupcov 22. novembra 2005 odvolanie.

Sťažovateľka podala 25. februára 2004 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní. Predsedníčka okresného súdu v odpovedi na sťažnosť z 1. apríla 2004 uviedla, že vo veci sa koná bez prietahov. Ďalšiu sťažnosť na prietahy v konaní z 30. augusta 2005 adresovala sťažovateľka Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky. Na túto sťažnosť odpovedala predsedníčka okresného súdu listom z 26. októbra 2005, v ktorom uviedla, že sťažnosť považuje za bezdôvodnú.

Sťažovateľka tvrdí, že doterajším postupom okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 9 C 188/97 bolo porušené jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie, a vo veci samej rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľky na prejednanie veci bez zbytočných prietahov zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 bolo postupom Okresného súdu v Prešove vo veci sp. zn. 9 C 188/97 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje, aby Okresný súd v Prešove konal vo veci vedenej na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 9 C 188/97 bez prietahov.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Okresnému súde v Prešove pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke finančné zadostučinenie vo výške 100.000,- Sk.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. II. ÚS 14/06-14 z 18. januára 2006 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľky a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili, či

trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti.

Právna zástupkyňa sťažovateľky a predseda okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vyjadrenie predsedu okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 6. apríla 2006. Okrem iného sa v ňom uvádza:

„Žaloba bola podaná dňa 2. 6. 1997 a prvý termín pojednávania sa uskutočnil dňa 20. 10. 1997. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo dňa 20. 11. 1997, ktoré sťažovateľka nespomína, a ktorého sa pôvodná žalobkyňa nezúčastnila. Ďalší priebeh konania prebiehal podľa opísania sťažovateľkou, hoci s malými nepresnosťami.

Hlavným dôvodom, ktorý ovplyvnil dĺžku konania bola skutočnosť, že pôvodná žalobkyňa bola pozbavená spôsobilosti na právne úkony rozsudkom Okresného súdu Košice – okolie č. k. Nc 759/1998–19 zo dňa 8. 7. 1998, ktorý nadobudol právoplatnosť 14. 8. 1999. Konanie sa skomplikovalo aj tým, že žalobkyňa dňa 10. 10. 2002 zomrela a do konania vstúpili právni nástupcovia.

Vychádzajúc z ustálenej praxe Ústavného súdu SR je potrebné pri posudzovaní dôvodnosti sťažnosti vychádzať z kritérií správania sa účastníkov v konaní právnej a faktickej zložitosti prejednávanej veci, ako aj spôsobu, akým súd v konaní postupoval. Vážnym problémom v tomto konaní bolo vlastne správanie sa pôvodnej žalobkyne, ktorá s najväčšou pravdepodobnosťou podania žaloby nebola spôsobilá takémuto úkonu a táto vada sa odstraňovala až v priebehu konania.

Predmetná vec je právne a fakticky zložitá, keďže ide o neplatnosť právneho úkonu, pri posudzovaní ktorého sa vyžadovalo aj znalecké dokazovanie.

Súd v predmetnom konaní postupoval v súlade so zákonom a ustálenou praxou.

S poukazom na uvedené navrhujem, aby Ústavný súd SR vyslovil, že postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 188/97 nebolo porušené ústavné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.“

Konanie začalo na základe žaloby navrhovateľky R. Ž. 2. júna 1997. Jeho predmetom bolo určenie neplatnosti zmluvy. Od podania návrhu sa prvé pojednávanie uskutočnilo 9. apríla 1998 (po troch nariadených pojednávaniach, ktoré sa neuskutočnili) a bolo odročené za účelom výsluchu navrhovateľky a zistenia jej zdravotného stavu. Dňa 11. septembra 1999 právna zástupkyňa navrhovateľky oznámila okresnému súdu, že navrhovateľka bola 8. júla 1998 pozbavená spôsobilosti na právne úkony a sťažovateľka bola ustanovená za opatrovníčku navrhovateľky (rozhodnutie o pozbavení spôsobilosti na právne úkony nadobudlo právoplatnosť 14. augusta 1999). V nadväznosti na túto skutočnosť bolo pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 1998, odročené na neurčito za účelom oboznámenia sa so súdnym spisom týkajúcim sa pozbavenia spôsobilosti navrhovateľky na právne úkony (právny zástupca odporcu spochybnil spôsobilosť navrhovateľky podať žalobu) a pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 11. októbra 1998, bolo odročené na neurčito za účelom pribratia znalca z odboru psychiatrie na posúdenie zdravotného stavu navrhovateľky v čase uzavretia zmlúv a v čase podania žaloby. Po opakovaných urgenciách okresného súdu bol znalecký posudok doručený 21. decembra 2000 (podľa neho navrhovateľka už v čase uzavretia zmlúv trpela vážnymi poruchami duševného zdravia). Sťažovateľka ako opatrovníčka navrhovateľky opakovane v novembri 2000 a v januári 2001 požadovala nariadenie pojednávania. Okresný súd v marci 2001 vyzval právneho zástupcu odporcu, aby oznámil súdu návrhy na doplnenie dokazovania. Dňa 4. októbra 2001 odporca vyjadril nesúhlas so znaleckým posudkom. Okresný súd nariadil v novembri 2001 vypracovanie kontrolného znaleckého posudku, ktorý bol doručený okresnému súdu 5. februára 2002. Pojednávania nariadené na 20. máj 2002 a 19. jún 2002 sa neuskutočnili pre ospravedlnenú neúčast' účastníkov konania.

Dňa 22. októbra 2002 oznámila sťažovateľka ako opatrovníčka navrhovateľky okresnému súdu, že navrhovateľka zomrela, a 21. novembra 2002 navrhla, aby okresný súd konanie zastavil. Okresný súd v máji 2003 zistil okruh dedičov po navrhovateľke, ktorými okrem sťažovateľky boli ďalší dedičia. Prípisom z 1. februára 2004 okresný súd vyzval dedičov, aby sa vyjadrili, či vstupujú do konania. Dňa 17. marca 2004 okresný súd konanie zastavil s odôvodnením, že podľa znaleckých posudkov bola žaloba podaná osobou, ktorá nebola spôsobilá na právne úkony. Sťažovateľka a ďalší dedičia sa proti tomuto uzneseniu

odvolali. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 2 Co 155/04-175 zo 16. augusta 2004 tak, že rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd od 28. októbra 2004 až do 3. novembra 2005 opakovane požadoval zapožičanie spisu, keď 3. novembra 2005 uznesením č. k. 9 C 188/97-191 konanie prerušil do právoplatného skončenia dedičského konania. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka 22. novembra 2005 odvolanie. Po problémoch s doručovaním okresný súd predložil vec Krajskému súdu v Prešove 16. februára 2006 za účelom rozhodnutia o odvolaní. Krajský súd v Prešove dosiaľ o odvolaní nerozhodol.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 188/97.

Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru ústavný súd vychádza zo svojej stabilnej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (III. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza „až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98). Podľa názoru ústavného súdu možno preto za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu účastníka konania považovať také, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. ods. 1 Dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú: 1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, 2) správanie účastníka konania a 3) postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prejednávanej veci.

Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Pokiaľ ide o prvé kritérium, ústavný súd po oboznámení sa s obsahom sťažnosti, prílohami predloženými sťažovateľkou, ako aj obsahom spisu sp. zn. 9 C 188/97 dospel k záveru, že vec je najmä po faktickej stránke zložitá, keďže okresný súd sa musí v priebehu konania vysporiadať s otázkou neplatnosti právnych úkonov pôvodnej navrhovateľky vykonaných v čase uzavretia spornej zmluvy, ako aj jej spôsobilosti na podanie žaloby v predmetnej veci. Za týmto účelom bolo nevyhnutné vykonať znalecké dokazovanie a následne po smrti pôvodnej navrhovateľky upresňovať procesnými úkonmi okruh účastníkov konania, a to v závislosti na priebehu dedičského konania prebiehajúceho na Okresnom súde Košice - okolie. K zložitosti veci prispel aj väčší počet účastníkov konania a úmrtie pôvodnej navrhovateľky, v dôsledku ktorého sa menili účastníci konania (I. ÚS 65/06). Na tomto základe ústavný súd konštatoval, že faktická zložitosť veci objektívne vplývala na doterajšiu dĺžku namietaného konania.

2. V rámci druhého kritéria ústavný súd hodnotil pôsobenie sťažovateľky ako účastníčky konania sp. zn. 9 C 188/97. Na základe obsahu súdneho spisu ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka, ako aj jej právna zástupkyňa poskytovali okresnému súdu potrebnú súčinnosť, a preto im nemožno pripísať negatívny podiel na doterajšej dĺžke konania.

3. V rámci posledného kritéria ústavný súd posudzoval postup okresného súdu v namietanom konaní sp. zn. 9 C 188/97. Z obsahu spisu ústavný súd zistil, že v období do

13. októbra 1999, keď bol do konania pribratý znalec MUDr. H., bola činnosť okresného súdu plynulá a smerovala k rozhodnutiu veci v primeranom čase.

V ďalšom období bola ale podľa názoru ústavného súdu činnosť okresného súdu nedostatočne efektívna, keď mu najprv viac ako štyri mesiace trvalo, kým opravil písársku chybu v uznesení o ustanovení znalca, a následne bez využitia všetkých možností poskytnutých mu Občianskym súdnym poriadkom toleroval znalcovi cca polročné omeškanie s predložením znaleckého posudku, a preto v tomto období podľa názoru ústavného súdu došlo k zbytočným prieťahom v konaní, ako aj k porušeniu označených práv sťažovateľky.

Ústavný súd sa nestotožnil s názorom sťažovateľky, že k zbytočným prieťahom v konaní došlo aj v ďalšom období, keďže zo spisu vyplýva, že okresný súd v primeranom čase rozhodol o priznaní znaleckého, doručoval ho účastníkom konania, následne ich vyzval tiež na predloženie návrhov na doplnenie dokazovania a zabezpečil v primeranom čase tiež vyhotovenie kontrolného znaleckého posudku. V ďalšom období sa nariadené pojednávania neuskutočnili z dôvodu ospravedlnenej neúčasti účastníkov konania a ďalší priebeh objektívne ovplyvnila smrť pôvodnej navrhovateľky a s tým súvisiaca potreba zisťovať okruh jej právnych nástupcov.

Podľa názoru ústavného súdu aj nesprávne právne posúdenie veci v uznesení okresného súdu č. k. 9 C 188/97-168 zo 17. marca 2004, ktorým okresný súd zastavil konanie a ktoré odvolací súd zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, treba posúdiť ako neefektívny postup okresného súdu, v dôsledku čoho ústavný súd rozhodol, že došlo k zbytočným prieťahom v konaní a k porušeniu označených základných práv sťažovateľky.

V ďalšom období už podľa názoru ústavného súdu k zbytočným prieťahom nedošlo, pretože okresný súd priebežne zisťoval stav dedičského konania u poverenej notárky i na Okresnom súde Košice - okolie a následne uznesením prerušil konanie.

Ústavný súd s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania dospel k záveru, že v namietanom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a k porušeniu práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Keďže namietané konanie nebolo do času rozhodovania ústavného súdu o s'ťažnosti ešte právoplatne ukončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 188/97 v ďalšom období konal bez zbytočných priet'ahov.

V nadväznosti na rozhodnutie ústavného súdu o tom, že bolo porušené základné právo s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, sa ústavný súd zaoberal aj žiadosťou s'ťažovateľky o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Aj keď ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v označenom konaní konal bez zbytočných priet'ahov, nepovažoval vzhľadom na okolnosti prípadu uplatnenie tejto svojej právomoci za dostatočné na to, aby sa dosiahla vo veci účinná náprava, a preto považoval za potrebné rozhodnúť aj o žiadosti s'ťažovateľky o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

S'ťažovateľka žiadala, aby jej bolo priznané finančné zadosťučinenie 100 000 Sk, s odôvodnením, že konanie je neprimerane dlhé bez ospravedlniteľného dôvodu, pričom predmetom konania je neplatnosť zmluvy týkajúcej sa bytu, ktorý pôvodne patril jej sestre

a mal by byť predmetom dedičstva. Sťažovateľka vníma nevyriešenie problému, ktorý je predmetom súdneho konania, ako možnosť odporcu oddialiť konečné rozhodnutie vo veci.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc predovšetkým obdobie, v ktorom došlo podľa názoru ústavného súdu k zbytočným prieťahom, faktickú zložitosť veci, pôsobenie sťažovateľky, resp. jej právnej predchodkyne, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia 25 000 Sk (slovom dvadsaťpäťtisíc slovenských korún) sťažovateľke primerané konkrétnym okolnostiam prípadu.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátkou JUDr. I. R. v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd ich vyčíslil sumou 6 311 Sk (slovom šesťtisícristojedenásť slovenských korún) spolu za dva úkony právnej pomoci podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (vypočítanou zo základu nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2004, ktorá bola 15 008 Sk, t. j. 2-krát 2501 Sk a 2-krát 150 Sk za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné, pretože išlo o úkony urobené v roku 2005 a zvýšenou o 19 % DPH, keďže JUDr. R. je platiteľkou DPH).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2006